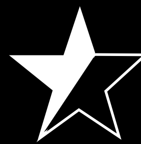
ΑΝΤΙΣΧΟΛΕΙ

δεκέμβρης 2006

καθε-*οποτε*-κατσει έκδοση ενάντια στην εκπαίδευση και τα παραπροϊόντα της
από την *αυτόνομη συλλογικότητα αναρχικών & αντιεξουσιαστών* Non Serviam

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ

Απ' τη μία το κράτος με τα υπουργεία του που σχεδιάζει να παράγει υποταγμένους υπηκόους και πειθαρχημένους εργάτες. Απ' την άλλη οι μαθητές που αποτελούν την πρώτη ύλη για τα σχέδια του. Ο καθηγητής είναι ο ενδιάμεσος κρίκος. Αυτός θα φροντίσει να μεταβιβάσει πλήθος νεκρών γνώσεων στα ακόμα ζωντανά μυαλά των μαθητών καταπνίγοντας την περιέργεια και τον όποιο νεανικό αυθορμητισμό. Αυτός θα φροντίσει να εντάξει ομαλά τους νέους στο υπάρχον καταπιεστικό καθεστώς και θα προσπαθήσει να κάνει τους μαθητές να ασπαστούν όλους τους προκαθορισμένους εξουσιαστικούς ρόλους με πρώτο και καλύτερο το δικό τους. Το ρόλο του καθηγητή-ανακριτή-παντογνώστη-τιμωρού που καθημερινά επιθεωρεί αυτούς που βρίσκονται υπό την εξουσία του, τους τιμωρεί, τους βαθμολογεί, τους ελέγχει και προδιαγράφει το μέλλον κάθε παιδιού με μόνο κριτήριο το πόσο υποτακτικό (διαγωγή) και πόσο αποδοτικό (βαθμολογία) είναι.

"Μα υπάρχουν και οι καλοί που δεν είναι αυταρχικοί, λένε αστεία και γενικά είναι χαλαροί", θα πουν κάποιοι. Οι οποίοι όμως καταλήγουν να αποτελούν το απαραίτητο άλλοθι του εκπαιδευτικού συστήματος ώστε η οργή των μαθητών να στρέφεται σε μισητά πρόσωπα κι όχι σε μισητούς θεσμούς. Οι όποιες καλές προθέσεις μερικών καθηγητών για σπάσιμο κάποιων καταπιεστικών δομών, παίζουν από ελάχιστο εώς μηδαμινό ρόλο σ' ένα δομικά καταπιεστικό σύστημα όπου όσο είσαι μέσα σ' αυτό, θέλεις δε θέλεις, είναι σχεδόν σίγουρο πως θα συμβιβαστείς (περισσότερο ή λιγότερο). Γι' αυτό και η μόνη απάντηση στις καθηγητικές προσταγές δεν μπορεί να είναι άλλη από τη συνεχή αμφισβήτηση του εξουσιαστικού τους ρόλου.

Σχετικά με τους αγώνες των καθηγητών
Δεν ξέρουμε πώς γίνεται οι καθηγητές να ζητούν (παράλληλα με τα μισθολογικά τους αιτήματα) ένα διαφορετικό σχολείο χωρίς άμεση συνεννόηση και συνεργασία με τους άμεσα ενδιαφερόμενους που είναι οι μαθητές. Βέβαια για να γίνει αυτό πρέπει πρώτα οι καθηγητές να αμφισβητήσουν τον ρόλο τους και να συναντηθούν με τους μαθητές ως ίσο προς ίσο. Έχουμε τη βάσιμη υποψία ότι υπάρχουν τέτοιες μειοψηφίες και στο χέρι τους είναι να πάρουν τις ανάλογες πρωτοβουλίες.

Είναι κοινότοπο πλέον να πεις ότι το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μας είναι νεκρός χρόνος. Δηλαδή χρόνος που δε ζούμε σύμφωνα με τις επιθυμίες μας, αλλά χρόνος που ελέγχεται από κάποιους που έχουν αποφασίσει με ποιον τρόπο πρέπει να ζούμε χωρίς να μας ρωτήσουν. Νεκρός χρόνος, λοιπόν, είναι και ο σχολικός χρόνος. Το πρωινό ξύπνημα, το τρέξιμο μην αργήσεις, η πρωινή προσευχή, τα 45λεπτα, τα διαλείμματα...

Για τις χαμένες ώρες ...

Πολλές φορές και με διάφορες αφορμές αυτή η καθημερινή ρουτίνα διαταράσσεται. Είτε από απεργίες δασκάλων είτε από καταλήψεις μαθητών. Είναι οι στιγμές που οι μαθητές βρίσκουν την ευκαιρία να πάρουν κάποιες ώρες πίσω από την κλεμμένη ζωή τους. Το κράτος φυσικά δε μπορεί να ανεχτεί να αμφισβητούν το δικαίωμα του να καθορίζει τις ζωές μας κι έτσι φανερώνει όλη του την εκδικητικότητα με την περίφημη αναπλήρωση των χαμένων ωρών διδασκαλίας. Δηλαδή μάθημα το σαββάτο, κάποιες μέρες των διακοπών, επιμήκυνση ωραρίου... Στέλνοντας έτσι το μήνυμα ότι οι αγώνες που μπλοκάρουν την εκπαιδευτική διαδικασία είναι χαμένος κόπος αφού θα αναπληρωθούν έτσι κι αλλιώς. Φυσικά αυτό δεν είναι μονόδρομος. Οι δάσκαλοι θα μπορούσαν να αρνηθούν συλλογικά αυτόν τον εκβιασμό (π.χ. απαιτώντας να μειωθεί η ήδη τεράστια ύλη) δείχνοντας έτσι στην πράξη ότι νοιάζονται για τους μαθητές τους κι όχι μόνο για τους μισθούς τους.

Στην τελική χαμένες ώρες είναι οι ώρες που εγκλωβιζόμαστε στα σχολικά κελιά του κράτους. Ώρες χαμένες από τη ζωή μας.

για επικοινωνία

Κάθε Τρίτη 19:00 - 22:00
> στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο ΑΝΑΤόΠΙΑ (μητρ. Παρθενίου 16)
> στο Αυτόνομο Αντιεξουσιαστικό Στέκι Πάτρας (Λόντου 173)